

València, la realitat paral·lela

À

El passat 28 de juny es van lliurar a València els premis Ovidi. La cerimònia va ser sòbria, molt pròpia dels temps de retallades que vivim. Però els complements no eren el més important sinó que calia escenificar que un any més la collita musical en català al País Valencià ha estat realment extraordinària tant en quantitat com en qualitat. Només cal escoltar els discos dels guardonats (**Arthur Caravan, Feliu Ventura, VerdCel, Carles Dénia?**) i és fàcil deduir que la música en català que té l'origen al sud de la Sènia és del màxim nivell.

Com tantes altres vegades, a la festa hi va treure el cap la València amable. La que s'avergonyeix de la gran quantitat de diputats valencians que hi ha imputats en casos de corrupció; la que no comprèn la gestió que es va fer dels incendis com tampoc no va comprendre la gestió de l'accident del Metro de 2006; la que s'irrita davant l'espectacle d'una costa destrossada per l'especulació urbanística; la que s'indigna quan pensa el destí dels diners de les caixes valencianes? la que no surt mai a Canal 9 i quasi mai a TV3.

Hi ha una altra València, invisible per a molts, que viu la seva identitat amb tota la naturalitat que pot. Una València combatuda pels seus propis governants i molts cops menystinguda des de Barcelona -fins i tot des dels sectors suposadament més nacionalistes, que sovint la tracten amb paternalisme- que s'ha acostumat a existir en una realitat paral·lela. Una València que té ganes *de ser i ser del tot, plenament*, i que reclama, encara amb força, la vigència i la necessitat de fer més fluids els fluxos culturals entre les dues realitats: la valenciana i la barcelonina.